

Момчето почувствувало нѣкаква топлина въ сърцето си и сторило му се, че слънцето огрѣло тукъ надъ тая кжща.

Отъ радостъ то заплакало съ сладки сълзи и разказало за всичкото, което се случило съ него: за видѣното въ града и за случилото се изъ пжтя.

Слѣдъ това, всичкитѣ седнали на трапезата, близо до печката, яли, пили, смѣли се, а слѣдъ това майката приготвила за тѣхъ легла и турнала всички на мѣсто. Момчето твърдѣ уморено, щомъ легнало, затворило очи и сладко заспало.

И въ сѣня си сирачето радостно се усмихвало, като че ли то било при слънцето, като че го прѣгрѣщало и заспивало въ неговитѣ прѣгрѣдки стоплено и щастливо.

И унесено отъ щастие, то засѣнувало и видѣло на сѣнь, че наедно съ слънцето то прѣгрѣщало своитѣ братчета и здраво държало ржката на майка си.

Сега му било ясно, че сѣкашъ слънцето е тукъ, въ тази кжща и прѣгрѣща него — слънцето.

И азъ съмъ увѣренъ, че този, който въ този свѣтъ намѣри добро сърце, което знае да обича, той намира слънцето!

Шуменъ.

Прѣвелъ: *Трайко Симеоновъ.*

